

نمایشگاه صنایع دستی در ولایت...

«ص ۳»

سومین دور امتحان ورودی...

«ص ۲»

معلمان زن!

پنج هزار افغانی برای مصارف خانواده ما کافی نیست

«صفحه ۳»

حمل مشعل المپیک فرانسه از سوی یک بانوی افغانستانی

کشور را ترک گفت و در حال حاضر در فرانسه زنده گی می کند. او با شجاعت به تمام زنان محروم ادامه ص ۳

«ذکیه خدادادی»، دختر ۲۵ ساله تکواندوکار افغانستانی، روز جمعه ۵ اسد، در صفحه‌ی اجتماعی فیسبوکش از حمل مشعل المپیک نگاشته و گفته است: «من به عنوان یک دختر جوان ورزش کار و مهاجر از افغانستان، آخرین مشعل المپیک را با لب خندان حمل کردم و این برایم افتخار بزرگی است.» او مشعل المپیک را نمونه‌ی از آزادی، صلح و برابری برای تمام مردم در جهان عنوان کرده است. بانو خدادادی با روی کار آمدن رژیم گروه طالبان

۱۶ درصد از مکاتب بلخ ساختمان ندارد

عبدالجلیل ش—هیدخیل رئیس معارف طالبان برای ولایت بلخ میگوید: در این ولایت ۷۱۰ مکتب فعال بوده ۱۱۷ باب مکتب ساختمان ندارد. او در حالی از کمبود ساختمان در این بخش یاد می کند که بعد از بازگشت طالبان به قدرت این گروه بیشتر به ساخت و ساز مدارس دینی توجه کرده و برخی از اماکن دیگر مانند ساختمان تلویزیون خصوصی میترا در بلخ نیز به مدرسه دینی تبدیل شده است. آگاهان عمده ترین علت توجه طالبان به ساخت مدرسه دینی را جمع آوری نیروی بشری برای این گروه قلمداد کرده است.

وزارت اطلاعات و فرهنگ گروه طالبان گفته بود که مرکز خبرنگاران افغانستان نزد آنها رسمیت نداشته، آمار و گزارش‌های که از سوی این نهاد به نشر سپرده می‌شود، بدون پایه و اساس بوده حتما فاقد اعتبار است.

یک‌شنبه گذشته ۳۱ سرطان، گزارشی از سوی «حبیب غفران»، سخن‌گوی وزارت اطلاعات و فرهنگ گروه طالبان نشر شد که در آن نقض حقوق خبرنگاران را رد کرده و گفته است که تنها حمایت‌کننده خبرنگاران و رسانه‌ها وزارت اطلاعات و فرهنگ طالبان بوده است. این مرکز در پی بدنامی طالبان فعالیت می‌کند.

مرکز خبرنگاران افغانستان پنج‌شنبه گذشته طی یک گزارشی بیان داشت که در شش ماه گذشته روان میلادی دروازه‌های ۷ رسانه را گروه طالبان بستند. ۶۰ خبرنگار و مسئولان رسانه‌ها را تحقیق، تهدید و ۲۹ خبرنگار را در این مدت زندانی کردند.

در گزارش این مرکز همچنان گفته شده بود که در ظرف شش ماه گذشته تهدیدها و فشارهای از سوی

دشمنی و هراس طالبان از رسانه‌ها؛ وزارت اطلاعات این گروه:

مرکز خبرنگاران را به رسمیت نمی‌شناسیم

پیشین فعالیت می‌کرد را را خبر داده‌اند. آقای سادات روز یکشنبه ۲۴ سرطان، از سوی طالبان به شدت توبیخ شده و سپس بازداشت گردیده‌است که تا اکنون از سرنوشتش کسی اطلاع ندارد.

گفتنی‌ست که طالبان از رسانه‌ها بسیار وحشت و هراس دارند. چرا که این گروه هر نوع فعالیت و کارهای ضد حقوق بشری را انجام می‌دهد که از سوی رسانه‌ها و خبرنگاران پوشش داده می‌شود.

به همین علت این گروه تلاش دارند رسانه‌ها، خبرنگاران و رسانه‌های اجتماعی را مورد سرکوب قرار دهد. جنایات را که این گروه انجام می‌دهد هیچ‌گاهی رسانه‌ای نشود.

این گروه در آغاز قدرت، بسیار محدودیت‌های زیادی را روی رسانه‌ها وضع کردند. تمام اخبار را سانسور می‌کرد و نشراتش را همیشه پی‌گیری می‌نمود هر نکاتی را که بر خلاف ارزش‌های آنان بود را منع می‌نمود.

بر این اساس بسیاری از رسانه‌ها مسدود شدند، یک تعدادش آزادی خود را در کشور از دست دادند.

مورد از بازداشت «حسیب سادات» تصویربردار در تلویزیون «خورشید» در دولت

طالبان در حالی ۸۹ مورد نقض خبرنگاران را رد نمودند که منابع مردمی در تازه‌ترین

شاهد ۸۹ رویداد تهدید و بازداشت خبرنگاران را ثبت و ضبط نموده است.

گروه طالبان بر رسانه‌های آزاد به لحاظ محتوایی افزایش بی‌پیشینه یافته و از دیدگاه کمی

وزارت عدلیه گروه طالبان روز دوشنبه ۱ اسد، برای سومین سال امتحان ورودی جواز فعالیت وکالت دفاع بدون حضور داشت زنان و دختران را در شهر کابل برگزار کرده و برای هیچ یک از زنان اجازه اشتراک در این امتحان داده نشده است.

در این امتحان بیش از ۵۰۰ اشتراک‌کننده مرد حضور داشت و امتحان را سپری نموده‌اند.

معین مسلکی وزارت عدلیه این گروه گفته؛ صورت و سیرت وکلای مدافع مرد مطابق شریعت اسلامی باشد، مراد از سیرت («ریش دراز»، «لنگی» و پیراهن «افغانی») است. باید کارمندان مرد در ادارات دولتی آن را رعایت

سومین دور امتحان ورودی وکالت دفاع

بدون حضور زنان و دختران

کند و گرنه برخورد جدی خواهد شد. گفتنی‌ست که در سال‌های گذشته و پیش از سقوط دولت، وکلای مدافع زن حضور پرشور در امتحانات وکالت دفاع را داشتند. اما با روی کار آمدن رژیم طالبان در افغانستان، وکلای مدافع زن مثل دیگر زنان خانه‌نشین شدند و بطور کامل وظایف خود را از دست داده و جواز فعالیت شان از سوی گروه طالبان باطل شدند. آنان روزهای سختی را زیر پرچم

گروه طالبان سپری می‌کنند و حسرت این را دارند تا دوباره به وظایف خود باز گردند.

راضیه (مستعار)، یکی از وکلای مدافع زن در دولت پیشین بود.

او می‌گوید:

«چند بار به وزارت عدلیه جهت جواز فعالیتیم رفتیم این گروه مرا توهین کرده و حتا اجازه وارد شدن به این وزارت را ندادند.»

او می‌افزاید: «روزهای سخت و سنگینی را سپری می‌کنم. سه سال می‌شود در کنج خانه بدون سرنوشت و بی مضمون بسر می‌برم.»

همچنین، منیژه یکی دیگر از وکلای مدافع زن، با آمدن گروه طالبان قاچاقی از ترس جانش با

خانواده خود از کشور خارج شد. او می‌گوید: «اگر طالبان وکلای مدافع زن را مثل مردان اجازه فعالیت و حق کار دهد به کشور باز خواهیم گشت.

در صورتیکه اجازه کار به زنان به‌ویژه به وکلای مدافع زن داده نشود زنده‌گی کردن در افغانستان عمر تلف کردن است.»

امتحان جواز فعالیت وکلای مدافع در دولت پیشین از سوی «انجمن مستقل وکلای مدافع» اخذ می‌شد. گروه طالبان سال ۱۴۰۰ دفتر مرکزی این انجمن در شهر کابل را مسدود کرده و فعالیت‌های آنرا نیز متوقف ساخت.

معلمان زن؛

پنج هزار افغانی برای مصارف خانواده ما کافی نیست

خود بوده و همینطور شماری از معلمان زن دیگر در کابل و ولایت‌ها با چنین مشکلات مواجه هستند.

گفتنی است که گروه طالبان با این سیاست‌های زن ستیزانه خود ابتدا زنان را از تحصیل، کار، فعالیت‌های اجتماعی و فرهنگی منع کردند.

اکنون کم‌کم معاش آنان را کاهش داده تا باشد که زنان از وظایف شان دل‌سرد شده و خودبه‌خود ترک وظایف کنند که فردا حق شکایت را نیز نداشته باشند چرا که خود وظایف را ترک گفته‌اند.

شماری از معلمان زن به خبرگزاری زنان افغانستان از این روند طالبان شکایت داشته و می‌گویند که برای زنان سرپرست و نان‌آور خانواده پنج هزار افغانی کفایت نمی‌کند و آنان بیشتر از این با مشکلات اقتصادی دست‌وپنجه نرم خواهند کرد.

جمیله از کابل، می‌گوید: «پنج هزار افغانی را من کرایه خانه پرداخت کنم، مواد خوراکی بخرم یا بل برق بدهم.»

او که نان‌آور فامیل هشت نفره خود می‌باشد با این مشکلات به فکر درآوردن مصارف زنده‌گی

و بی‌اعتنایی به آنان گفته بود که تظاهرات خلاف منافع طالبان است دیگر کسی اجازه تظاهرات را ندارد.

همچنان گفته بود که ما می‌فهمیم پنج هزار افغانی معاش کمی است، اما صلاحیت افزایش معاشات را تنها رهبر طالبان دارد تا او اجازه ندهد هیچ نهادی حق بالا بردن را ندارد، بناً منبعد هیچ زنی حق اعتراض را ندارد.

پیش از این معاش کارمندان و معلمان زن، چهارده پاس ۷ هزار افغانی، لیسانس ۱۰ هزار افغانی و معلمان ماستر ۱۲ هزار افغانی معاش دریافت می‌کردند.

گروه طالبان به معلمان زن که بالاتر از صنف ششم را تدریس می‌نمودند، گفته‌اند که در همین ماه اسد سال روان خورشیدی، پنج هزار افغانی معاش دریافت خواهند کرد.

براساس مکتوبی که از سوی گروه طالبان در جریان این هفته منتشر گردیده است؛ سر از ماه اسد معاش تمام معلمان زن به پنج هزار افغانی عملی خواهد شد و تأکید نموده که مقدار معاش برای معلمان زن معین شده تغییر نخواهد کرد.

این نامه از سوی «ریاست معارف شهر» زیر آدرای این گروه به مکاتب دولتی ارسال گردیده است.

چندی پیش رهبر گروه طالبان دستور داده بود که معاش کارمندان زن پنج هزار افغانی است، این دستور اعتراض‌های زیادی را به دنبال داشت.

شماری از کارمندان زن در شفاخانه‌های شهر کابل دست به اعتصاب کاری زده بودند. سپس وزیر صحت گروه طالبان آنان را خواستند اما از نشستن با داکتران زن خودداری نموده و معین این وزارت به صحبت با داکتران زن حاضر شده با تهدید

نمایشگاه صنایع دستی

در ولایت بامیان برگزار گردید

در این نمایشگاه تعداد دیگر از زنان صنعت کار بنابر بلند بودن کرایه‌ی غرفه‌ها اشتراک نتوانسته‌اند و می‌گویند: «وزارت صنعت و تجارت طالبان مسوولیت برگزاری تمامی نمایشگاه‌ها را به شرکت‌های خصوصی داده و در قبال آن از این شرکت‌ها پول می‌گیرند. و در این نمایشگاه نیز از هر غرفه آن حدود شش الی هشت هزار افغانی کرایه می‌گیرد. کرایه غرفه‌ها به اندازه‌ی پنج روز کاری برایمان خرج بر می‌دارد.»

مهدیه یکی از بازدیدکنندگان از این نمایشگاه از مردم می‌خواهد تا برای رشد و توسعه تجارت زنان از آنها حمایت کنند. او می‌گوید: «من برای صنایع دستی زنان به نمایشگاه آمدم، واقعا از دیدن محصولات به این زیبایی شگفت زده شدم.»

در این نمایشگاه محصولات که به نمایش گذاشته شده است اکثریت آن مربوط به زنان صنعت کار و تجارت پیشه ولایت بامیان است ولی در این نمایشگاه تعداد از زنان صنعت کار از ولایات چون کابل و دایکندی نیز اشتراک کرده‌اند.

این نمایشگاه در مرکز ولایت بامیان با حمایت یک شرکت خصوصی برگزار گردید.

در این نمایشگاه که بیش از ۲۰۰ غرفه وجود دارد حدود ۹۰ فیصد از این غرفه‌ها به زنان اختصاص داده شده و محصولات صنایع دستی زنان از جمله، کفش‌های پشمی و نمدی، لباس و چادرهای خامک‌دوزی، آثار نقاشی، چوب‌های حکاکی، آثار سوخته‌نگاری، نمد، برک، قالین و محصولات لینی به نمایش گذاشته شده است.

تعداد از زنان که در این نمایشگاه غرفه گرفته‌اند از طریق موسسات خارجی مثل رفاه اسلامی و اکتید حمایت مالی می‌شوند.

گلالی (مسئول) دختر ۲۴ ساله بامیانی می‌گوید: «من و تعداد دیگر از خانم‌ها که در این نمایشگاه غرفه گرفته‌اند از طریق موسسات مثل UN EPDO Women و UNDP اکتید و رفاه اسلامی در این نمایشگاه معرفی شده‌ایم و کرایه غرفه، خوراک و بعضی مخارج دیگر ما را این موسسات پرداخت می‌کند.»

«جنبش زنان پنجره امید»

خواهان مبارزه علیه گروه طالبان شد

همچنین این جنبش بیان کرده است: «در سه سال حاکمیت گروه طالبان زنان و دختران چالش‌ها و محدودیت‌های زیادی را متحمل شده‌اند. این کشور برای مردم افغانستان به‌ویژه زنان و دختران جهنم به تمام معنی بوده است.»

به باور این زنان معترض، منسجم و

در آستانه‌ی سه ساله‌گی گرفتن قدرت از سوی گروه طالبان بر کشور، «جنبش زنان پنجره امید»، در فراخوانی خواهان اتحاد، مبارزه و همدلی در ۱۵ اگست در برابر گروه طالبان شدند.

جنبش زنان پنجره امید، در شهر کابل در یک مکان سرپسته دست به اعتراض زده و گفته‌اند: «ما از قلب بحران حقوق بشری صدا بلند می‌کنیم که بیاید با هم با تمام نیرو منسجم شده و در پهلوی زنان محروم افغانستان بایستید.»

از تمام نهادهای حامی حقوق زنان، مدافعان حقوق بشر، سازمان‌های حقوق بشری و مردم افغانستان خواسته است که در ۱۵ اگست سال جاری میلادی در پهلوی زنان افغانستان ایستاده و با آنان هم‌صدا شوید.

حمل مشعل المپیک فرانسه از سوی...

افغانستان امید بخشیده و می‌گوید که من برای سرزمینم مبارزه و ایستاده‌گی خواهم نمود.

رقابت‌های المپیک پاریس از ۲۶ همین ماه (جولای)، سال جاری الی ۱۱ ماه اگست در پاریس فرانسه برگزار خواهد شد. ۶ ورزش کار شامل سه خانم از افغانستان در المپیک ۲۰۲۴ اشتراک خواهند کرد.

گفتنی است که گروه طالبان پس از روی کار آمدنش در کشور، ورزش زنان در داخل افغانستان را ممنوع اعلام نموده است.

Ninety-Six Percent of Afghan Women Oppose the Recognition of the Taliban

The United Nations, in a survey on Wednesday, has revealed that 45 percent of Afghan women seek direct dialogue with the Taliban, while a mere 4 percent advocate for the formal recognition of this group as the legitimate government of Afghanistan. In another segment of the survey, 90 percent of women expressed their grievances regarding psychological trauma and reported a rise in domestic violence since the Taliban regained power.

In this survey, 80 percent of women reported that they were unable to meet even with a low-ranking Taliban official to address their concerns. This survey was conducted by the offices of UNAMA and UN Women, revealing that the vast majority of women perceive themselves as the forgotten segment of society over the past three years due to the Taliban. Since the Taliban's return to power, this group has stripped women of their rights to education and employment, while also restricting their freedom of movement

and opportunities for sport. Women are now compelled to secure a male guardian for basic medical treatment, even when travelling as much as 72 kilometres from their homes. This occurs in a context where nearly half a century of instability and conflict has left hundreds of thousands of women widowed, transforming them into the sole breadwinners of their households. The imposition of restrictions by the Taliban on women has exacerbated the challenges faced by this demographic.

Regarding the Reduction of Rights and Economic Challenges Faced by Female Teachers in Afghanistan

Several female educators have their concerns in response to a letter issued by the Ministry of Education under the Taliban, which was disseminated to schools in Kabul and several other provinces. This letter that, beginning from the 22nd of July this year, the monthly stipend for female teachers who have been forced to remain at home would be reduced to five thousand Afghanis. These educators predict that this drastic reduction will confront them with severe economic challenges. Some female teachers assert that such a decrease in their salaries to five thousand

Afghanis will present them with a formidable economic crisis. Afsana Rahimi is one of the teachers who has been confined to her home following the prohibition of girls above the sixth grade from attending school. "I dedicated years to my education to teach as a professional teacher. I taught girls in grades ten to twelve at the bachelor's level, but after the closure of schools to girls above the sixth grade, I too, was rendered housebound. Alongside the confinement at home and the ensuing economic difficulties, our salaries have now dwindled to five thousand Afghanis.

While I may manage to navigate my own economic hardships, many other educators lack such resources," Afsana Rahimi said. Meanwhile, several educators express their hope that, following the reactions and demands for increased salaries for female employees forced into confinement, the decision-maker's

stance on this issue might change. Malalai Mohammadi, another educator who has found herself confined to her home, comments, "We had anticipated and hoped that this decision would be revised, preventing our salaries from being reduced to five thousand Afghanis. Unfortunately, there has

been no change in this decree. I fail to understand why women's salaries should be diminished when the majority of us are the breadwinners for our families, confronting the prospect of dire economic challenges." Marzia Samadi, one of the teachers who bear the responsibility of supporting her family, is deeply concerned about how she will manage to meet her family's expenses moving forward. She states, "The salaries for teachers were already modest, with those amounting to seven thousand, and bachelor's degree holders earning between nine to ten

thousand Afghanis; we were not receiving substantial compensation. Additionally, the responsibility of supporting our families rests on our shoulders. How can we address even the most basic of our issues with just five thousand Afghanis? With this sum, we cannot adequately meet the needs of ourselves and our children." These concerns have arisen following the recent decree issued by Mullah Hebatullah Akhundzada, the leader of the Taliban, which set the salaries of female employees in government positions confined to their homes at a mere five thousand Afghanis.